

El tinter de la música

La Pedrera acull un homenatge a Enric Granados, mort fa cent anys

cache/pdf/tmp/1558474574_1415766

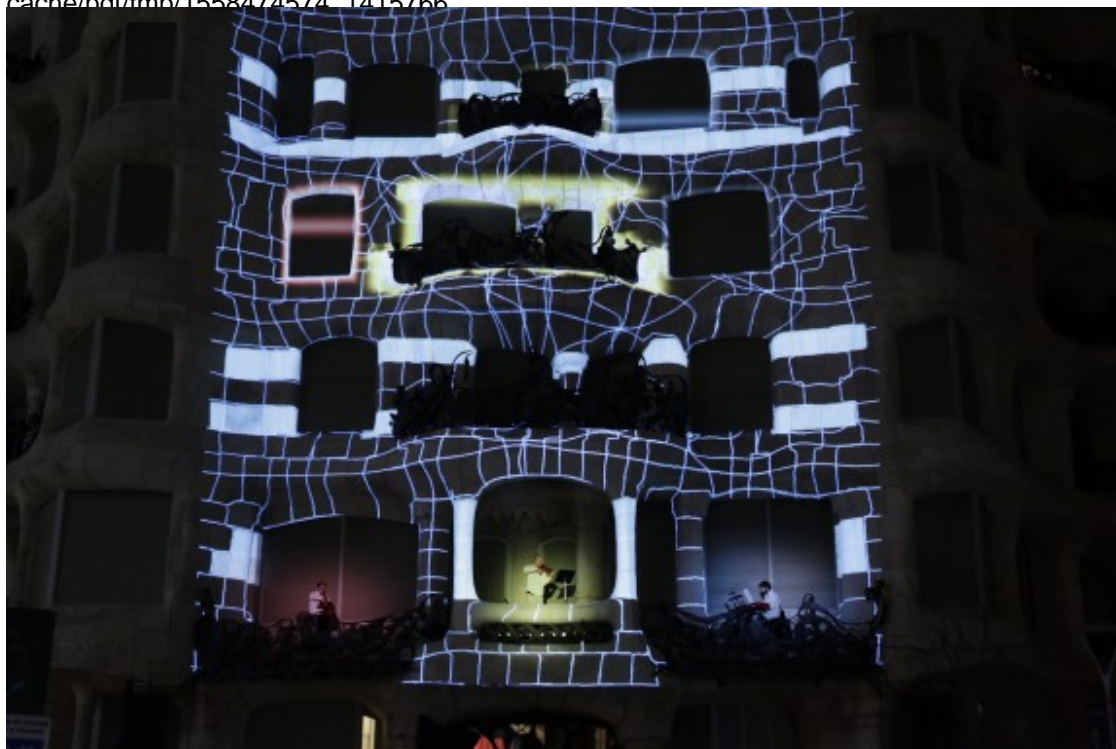

Foto: Premsa Fundació Catalunya-La Pedrera

Em trobo amb un grup de japonesos, un altre de russos. Hi ha càmeres, cotxets. Em quedo al costat d'una àvia, veig com s'aparta el guant del canell i espia el rellotge. Falten dos minuts perquè siguin dos quarts de nou i tothom mira cap al mateix lloc: la façana de la Pedrera (<https://www.lapedrera.com/ca/home>) .

A la balconera apareixen tres músics i tres instruments: un violí, un violoncel i un teclat. Al carrer, no gaire lluny d'on sóc, hi ha el director, enfilat a una tarima. Alça les mans. Avui, la distància del temps s'escurçarà. Fa cent anys que va morir el pianista i compositor lleidatà Enric Granados. Aquest espectacle, emmarcat en el Festival LLUM BCN 2016 (<http://lameva.barcelona.cat/santaeulalia/llumbcn>) i dirigit per Xavi Bové (<http://xavibove.com/>) , és un homenatge a ell i a la seva vida.

Un homenatge diferent. Per començar, la batuta del director fa, literalment, de pinzell. La Pedrera, de marc. Cada moviment de la mà, es reflecteix, directament a la façana: tant si s'acota, com si alça els braços, com si tomba cap a l'esquerra. S'hi afegeixen els del balcó. La llum es mou, fidel al so. El violí és un groc que s'enfila com petites espurnes cap al cel, cap a la nit. El violoncel, ataronjat, es complementa. El teclat, més poderós, s'imposa dibuixant tecles blaves. I tot queda reflectit en una partitura que no és de paper, sinó de pedra. On els greus s'arramben a l'asfalt i els aguts gairebé toquen el terrat.

Els grups de japonesos i russos, hipnotitzats, cada vegada fan menys fotos. Els qui tomben pel passeig de Gràcia, fan parada, i el públic es va engrandint. Així, amb el tinter de la música, descobrim la vida de Granados. Els traços lents parlen de l'amor i la tendresa. Els que són ràpids i violents descriuen el final: va morir ofegat, quan el vaixell amb què tornava dels Estats Units, va ser atacat per un submarí alemany.

Miro de reüll el rellotge de l'àvia: l'espectacle ha durat quinze minuts. Però no s'acaba aquí: els nens que van amb cotxet i els que no s'arregleren en una filera. Els músics deixen la balconera buida. El director s'enduu la batuta. El seu lloc és ocupat pels menuts: experimenten què és això de dibuixar notes amb les mans.

Gaudí va imaginar. Encara que fos una bogeria, va anar més enllà. Avui, la Pedrera segueix estirant el fil, l'exemple: compartint noves formes de sentir, d'apropar-nos al passat. De construir el present: amb els maons de l'arquitectura, de la música i de la llum.